

Аўтар: Кс. Юрый Бяганскі, паводле grodnensis.by
10.02.2019 00:00

“Сакрамант намашчэння хворых удзяляеца, перш за ўсё, цяжка хворым асобам. Раней ён цэлебраваўся толькі аднойчы як т. зв. “апошняе намашчэнне”. Сёння гэты сакрамант чалавек можа прымаць некалькі разоў за жыццё, знаходзячыся пад пагрозай смерці. †

Касцёл нікога не прымушае да намашчэння, а толькі прыпянуе сакраментальную паслугу. Чалавек заўсёды застаецца вольным, у тым ліку і ў небяспечнай для яго здароўя сітуацыі. Ніхто не можа парушыць гэтае права, нават клапоцячыся аб збаўленні бліжняга.

Асоба, якая не хоча атрымаць намашчэнне, сама сябе пазбаўляе сакраментальнай ласкі. Гэта можа адбывацца з-за настойлівага трывання ў цяжкім граху, без жалю і жадання выправіцца. Здараюцца сітуацыі, калі хворы ці пажылы чалавек знаходзіцца ў поўнай свядомасці, здольны без складанасці размаўляць і, маючы на сумленні цяжкія грахі, прагне паяднацца з Богам. Але да споведзі адносіцца прадузята: не признае яе абавязковасці і не збіраецца прыступаць да сакраманту пакаяння. У выпадку, калі хворы ў адказ на спробы растлумачыць, што гэта неабходны сродак паяднання з Богам, устаноўлены Езусам Хрыстом, надалей адмаўляеца ад споведзі, на жаль, яму нельга ўдзяляць сакрамант намашчэння хворых столькі часу, пакуль у яго будзе дастаткова сіл, каб паспавядыцца. Удзяленне намашчэння непрытомным хворым, якія доўга хварэлі і не выражалі жадання прыступіць да сакраманту, мае антывыхаваўчы характар. У выпадку, калі хворы ўхіляеца ад прыняцця сакраментальнай ласкі і наступае смерць, неабходна адразу запрасіць святара, каб разам памаліцца за памерлага.